

První let

Daniel Nosek

Přece musí existovat způsob, jak se dostat z tohoto ostrova - ostrova, který tvoří jeden vysoký kus skály. Tak vysoký, že nejsou vidět vlny příboje, jenž se rozbíjejí o obrovské žulové valouny na úpatí skály.

Jako už mockrát před tím, stál Pavel opět na okraji této skály s výhledem do nekonečných dálek moře, ve výšce bezmála dvě stě padesát metrů. Při pohledu pod sebe, mu po zádech přeběhl mráz a on zase dostal strach, který už na tomto místě zažil vícekrát.

Náhle zavál slabounký větřík, jenž si pohrál s jeho nahnědlými vlasy. V ten okamžik se v něm cosi zlomilo a nepříjemný pocit strachu byl pryč. Věděl, že to konečně dokáže, že konečně unikne ze spárů tohoto prokletého ostrova, kusu skály, uvězněného v nekonečném moři.

Netušil proč, ale vnitřně cítil vítězství nad strachem, nad téměř jistým neúspěchem jeho činu a nad překonáním samotných lidských možností.

Přistoupil blíže k okraji skály. Přitom uvolnil několik kamínků. Jak padaly, cestou narážely do dalších, až je následně pohltily dravé vlny příboje. On je však nevnímal, dokonce ani propast pod sebou a mocný hluk vln, jenž se s obrovskou silou řítily na valouny a rozstříkávaly se do stran a do výšky, aby se následně vrátily zpět do moře a nechaly se pohltit novými vlnami.

Instinktivně rozpažil. Oblečen jen v tričku, vnímal hru větru s jeho chloupky na rukou. Zkusil natáčet ruce. Vítr jakoby zesílil. Chloupky začaly více tancovat. Náhle měl pocit, jenž mívají jen ptáci, že umí číst a předvídat neviditelnou hru větru. Teď již nemusí otálet. Udělal další krok blíže k okraji skály. V periferním vidění skála zcela zmizela. Už jí neviděl. Nyní tam byl jen On, Vítr a Prázdnota – nekonečná, nic nespojující prázdnota. Byl svobodný. Slyšel jen vítr jak sviští kolem něj.

Pak na kratičký okamžik znejistěl. Měl pocit, že jej něco volalo. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale stačilo to, aby udělal krok zpět. Ruce připažil k tělu.

Vyčkával.

Nechtěl tento okamžik uspěchat. První let přece zažije jen jednou.

Znovu rozpřáhl ruce.

Opět vítr ševalil kolem jeho těla. Fascinovaly jej chloupky na pokožce jeho rukou, jenž se znovu roztančily. Nakročil, aby měl větší stabilitu pro odražení.

Na okamžik si ještě vychutnal pocit vítězství nad větrem. Jeho tělo mu nečinilo žádnou překážku, jakoby ani žádné neměl. Vítr proudil jen kolem něj. Kontakt s tělem se vyhýbal. Na svém břiše necítil žádný tlak vzduchu. Vzhlédl vzhůru na racky, kteří kroužili na jednom místě - jakoby na něj čekali. Odrazil se od skály, toho strach navozujícího kusu kamene, který mu nedal spát po celou tu dobu na tomto bohem zapomenutém ostrově. Ruce držel pořád od těla, aby měl co největší plochu. Na kratičký okamžik měl pocit, že spadne do moře jako kamínky, které zchodil, ale nestalo se tak. Místo rukou cítil křídla. Opřel se jimi o vítr, který jej nadzvedl výše. Viděl jak se rackové přiblížili. Ještě jednou zkusmo mávnul křídly, zda se mu to jen nezdá. Opět jej vítr vynesl výše. Pak už podvědomě četl vítr a v harmonii s ním mával křídly. Nechával se větrem unášet jakoby létal odjakživa. Vzhlédl vzhůru a radostí zakřičel na racky. Z úst však nevyšel hlas, ale racčí skřek.

Byl jedním z nich.

Paní Pavlová nemohla usnout. Dělal jí starosti syn Pavel. Dnes to byl právě měsíc, co nastoupil na Střední odborné učiliště hornické a měl již za sebou dva týdny praxe, které mu

právě dnes, tj. v pátek skončily. Z počátku se vracel domů nadšený z toho, co se tam vše naučil. Dozvěděl se, v jakých hloubkách se v dnešní době musí těžit uhlí, jaké se k tomu používají techniky a jak se zajišťuje bezpečnost horníků v těchto hloubkách. S mistrem dokonce absolvovali jednu návštěvu skutečného dolu v Karviné.

Pak se jeho chování – jakoby bez příčiny – náhle změnilo. Domů se vracel, až několik hodin po skončení praxe, s nikým nechtěl doma mluvit a v jeho obličeji byl patrný výraz strachu. I přesto, že se jej rodiče pokusili několikrát vyzpovídat, nic neřekl a dál se viditelně trápil.

Paní Pavlová měla o syna přirozeně strach. Manžel jí chlácholil, že byl z počátku taky takový, a nadšen, že jeho syn jde v otcovo šlépějích, mávnul nad tím rukou, se slovy: „To se časem poddá. Horničina je těžká robota pro tvrdé chlapi.“

Pavlova matka však byla jiného názoru. Předpokládala, že pokud má její syn opravdu nějaké problémy se školou, dnes aspoň pookřeje a bude plný života, neboť mu škola dopoledne skončila a jeho čeká celý volný víkend.

Bohužel se tak nestalo.

Byť to byla teprve hodina, co si lehla do postele, připadalo jí to jako věčnost. Chtěla to nějak změnit, přestat na to myslet. Třeba má její muž pravdu a ona dělá z komára velblouda. Vstala, přetáhla si přes sebe župan a šla do kuchyně si napustit sklenici vody. Cestou zpátky si došla na WC. Vždycky, když byla nervózní a dělala si o někoho nebo něco starosti, musela několikrát během noci vstát a vykonat potřebu.

Když procházela kolem pokoje svého syna, uslyšela nějaký šramot. Překvapená, že její syn je ještě vzhůru – šel spát přece v devět hodin a nyní již byla půlnoc, – pootevřela dveře do jeho pokoje.

Pavel stál s rozpaženýma rukama na parapetu otevřeného okna. Jeho matka strachem ztuhla, neschopna ze sebe vydat jedinou hlásku. Její syn nakročil jednou nohou dopředu. V ten moment jí došlo, co se děje.

„Pavle!“ Vykřikla zděšením.

Na moment to vypadalo, že jí syn zaslechl a couvl zpět. Stále však hleděl ven – někam do dálek.

Krátký okamžik si pohrával s rukama a různě je natáčel. Pak stejnou nohou, jako před tím, nakročil až na venkovní parapet.

„Nééé!“ Zvolala zoufalá matka, tušíc, co bude následovat.

On však na její křik nereagoval, zpevnil ruce a skočil.

„Kriste pane!“ Pavlova matka doběhla k oknu. Svého syna už zachytit nestačila. Viděla jen, jak zvedl hlavu a podíval se k nebi, něco vykřikl. Nerozuměla mu. Pak se ozvala děsivá rána při nárazu Pavlova těla o zem.

Byl mrtvý.